

JENEVA ROSE

**UNA
DINTRE
NOI A
MURIT**

Bookzone
BUCUREȘTI, 2023

1 JENNY

ÎN PREZENT

— Am petrecut mii de ore îngrijindu-le pe femeile astea. Le-am coafat, le-am epilat, le-am tuns, le-am făcut unghiile, le-am bronzat, le-am machiat și le-am făcut masaj. Le știu corpurile până în cel mai mic amănunt. Dar știu și ce le frământă – cele mai adânci și mai rușinoase secrete. Lucrurile pe care încercăm să le ascundem ca să nu ne vadă nimeni latura întunecată. Și mă întrebați dacă mă surprinde ce s-a întâmplat? Cătuși de puțin. Mă așteptam. Era doar o chestiune de timp.

Îmi schimb poziția, așezându-mi un picior peste altul pe sub masă.

În fața mea stă detectivul Frank Sanford, un bărbat între două vârste, cu trăsături aspre, chip sever și umeri lați. E exact cum te-ai aștepta să arate un detectiv. Cu toate că are cravată și e îmbrăcat la costum, nu are deloc un aspect îngrijit. Ochii injectați trădează faptul că lucrează mult prea mult și doarme mult prea puțin. Avem mult mai multe în comun decât și-ar imagina el vreodată.

— Și de unde le știi tu cele mai adânci și mai rușinoase secrete, Jenny? Te pomenești că le ești și psiholog! Credeam că ești coafeză, mă întreabă Sanford, împingându-și înaintea bărbia sculptată și țepoasă.

Se uită la mine printre gene, oprindu-se din luat notițe și așteptând să-i răspund. Suntem față în față într-o

sală de interogatoriu cu lumină puternică. E frig, în cameră e un aer îmbâcsit și nu reușesc să-mi dau seama dacă atmosfera din încăpere încearcă să fie pe măsura detectivului sau invers.

— S-ar putea zice că sunt și una, și alta. Nu știu cât timp ați petrecut dumneavoastră prin saloanele de înfrumusețare, domnule detectiv Sanford, dar femeilor le place să vorbească.

Îmi încrucișez brațele la piept, înfruntându-i privirea.

— Mai ales când stau pe un scaun într-un salon, așteptând să treacă timpul.

Știu sigur că bărbatul ăsta n-a călcat niciodată în vreun salon, și asta nu doar după aspectul lui neîngrijit. Drept să spun, nici familia nu mi-o știu așa de bine cum îmi cunosc clienții – mai ales când vine vorba despre femeile *astea*. Fiecare vine la mine de mai multe ori pe săptămână. Au bani de aruncat – sau, mă rog, soții lor au bani – și-și permit să-și finanțeze lupta în cel mai important război din viața lor: cel pe care-l duc împotriva urmelor pe care le lasă trecerea timpului asupra trupului.

— Aha, și tu ești proprietara salonului Glow Beauty Bar, corect? zice detectivul, bătând ușor cu creionul în tăblia mesei.

— Eu și nimeni alta, îi răspund, dând din cap.

Sanford își ia din nou creionul și-și mai face niște însemnări, având grijă să nu uite nimic.

— Și de cât timp ai salonul?

Îmi plimb o clipă ochii prin cameră, încercând să-mi amintesc când l-am cumpărat.

— De vreo cinci ani.

— Iar femeile astea au fost clientele tale de la bun început? întrebă el, încrețindu-și fruntea.

— Nu. Au devenit clientele mele abia acum trei ani, cam așa. Glow n-a fost întotdeauna ce e azi.

Detectivul își mai ia câteva notițe și încercuiește ceva pe hârtie. Zăresc cu coada ochiului cuvintele încercuite: „Glow în trecut?”.

— Înțeleg. Deci le cunoști pe femeile astea de trei ani și nu te miră ce s-a întâmplat? continuă el, ridicând din sprâncenele stufoase și negre.

— Nu. Nu vă lăsați păcălit, domnule detectiv. Luate fiecare în parte, sunt sincere și pot să dea dovadă chiar și de omenie... dar, dacă le pui împreună în aceeași cameră, femeile astea sunt toxice, nu alta.

2 JENNY

CU TREI SĂPTĂMĂNI ÎNAINTE DE CRIMĂ

Olivia s-a trântit pe scaun cu fundul ei micuț și ferm și și-a lăsat pe jos geanta voluminoasă marca Hermes. Părul ei lung și bogat, de culoarea mahonului, mi-a atins ușor fața când și l-a dat peste umăr, fără nicio grijă pe lume. Datorită mie, avea numărul perfect de șuvițe deschise și închise. Purta o salopetă roșie, care nu lăsa prea mult loc imaginației. Olivia mereu purta ceva roșu, indiferent că era vorba despre întreaga ei ținută, o nuanță îndrăzneată de ruj sau un accesoriu care-ți reținea privirea. Roșul era culoarea care îi dădea încredere, talismanul care o făcea să se simtă protejată. Și n-ai fi prins-o nici moartă purtând altceva decât o pereche de pantofi cu toc Louboutin cu talpă roșie.

Când am învelit-o cu o pelerină proaspăt spălată, Olivia și-a contemplat chipul în oglindă cu o admirație fără margini. Și-a întors capul dintr-o parte în alta, studiindu-și nasul perfect sculptat, buzele pline, umflate cu prea mult botox, și pomeții înalți. Dacă s-ar face o păpușă Barbie șatenă în mărime naturală, ar arăta exact ca Olivia. Se vedea că e mulțumită de ce vede, fiindcă și-a zâmbit discret în oglindă, dezvelind niște fațete dentare așa de strălucitoare, că ar fi făcut concurență și unui bec de o sută de wați. De ani întregi îi aranjam părul, o machiam, îi făceam

manichiura, o epilam, o bronzam, îi puneam gene false și câte și mai câte. Și, cu trecerea timpului, observasem că buzele îi devin tot mai pline, pomeții tot mai înalți și pielea tot mai fină. Fața i se schimba mereu asemenea plăcilor tectonice.

— Ce facem azi? am întrebat-o, trecând ușor un pieptăn prin părul ei mătășos și uitându-mă la ea în oglindă.

Știam deja ce voia, dar să lași clientul să-ți spună e un principiu de bază în meseria mea. Așa că am așteptat să-mi zică ea. A ridicat un deget la mine ca să mă facă să tac, în timp ce-și butona telefonul, tastând cu frenezie.

Eu și Olivia eram cum nu se poate mai diferite. Pe când ea avea părul lung, închis la culoare, al meu era blond cu reflexii roșcate, ondulat și-mi ajungea până la umeri. Trăsăturile ei faciale erau aspre și ascuțite, pe când ale mele erau delicate și rotunjite. Avea ochi adânci, de culoarea ciocolatei cu lapte, în timp ce ai mei erau de un albastru rece. Tenul ei era perfect neted, pe când al meu era presărat cu pistrii. Și-a lăsat telefonul în poală, mi-a aruncat o privire scurtă și apoi și-a întors ochii spre cel mai important lucru din viața Oliviei: Olivia.

— Taie-mi vârfurile și vopsește-mi rădăcinile. Și o să am nevoie și de o epilare cu ceară. Diseară vine Dean.

O spusese pe un ton un pic șăgalnic, cu o sclipire în ochi, ca o școlăriță care vorbește despre primul băiat de care s-a îndrăgostit. Dean și Olivia Petrov erau căsătoriți de mai bine de un deceniu și mă miram că mai exista pasiune în relația lor. Pe de altă parte, așa e în relațiile toxice, treci brusc de la nenorocire la extaz.

— În cazul ăsta, o să avem grijă să fii absolut perfectă pentru el.

— Sunt deja perfectă pentru el, mi-a întors-o Olivia.

Am zâmbit și am încuviințat din cap. Învățasem de-a lungul anilor că așa e cel mai bine să procedezi cu clienții dificili, iar Olivia era de departe *cel mai dificil*.

— Dar tu întotdeauna mă faci să fiu chiar mai mult decât perfectă, a adăugat ea.

Olivia avea un adevărat talent de a-și face mai întâi sieși complimente și abia apoi altora. Avea același talent și la vorbe bune, și la insulte. Ea m-a inspirat să inventez cuvântul „politinsulte”. Parcă și-ar fi creat singură un limbaj al cruzimii, numai al ei. Nici măcar nu-ți dădeai seama că te insultă, fiindcă își împacheta jignirile într-un ambalaj frumos, ca de cadouri, cu fundiță cu tot.

Cel mai mult îmi plăcea la meseria mea că puteam să le fac pe femei să se simtă bine în pielea lor. Mă încânta să le văd cum se luminează la față când terminam cu ele. „Strălucirea frumuseții”, așa îi ziceam – de aici și numele salonului meu, Glow Beauty Bar. Olivia era dintre rarii clienți care aveau în permanență strălucirea asta, așa că nu-mi plăcea așa de mult să mă ocup de ea, dar lăsa bacșișuri mari și reușisem să plătesc ipoteca apartamentului de deasupra salonului exclusiv din vizitele ei.

— Ce planuri aveți tu și Dean pentru diseară?

— Ei, una, alta..., a zis Olivia, ridicându-și privirea din telefon și făcându-mi cu ochiul.

Se credea tare misterioasă, dar SMS-urile ei nu lăsau nicio îndoială cu privire la intențiile ei pentru seara aceea. Am încuviințat din cap și m-am întors la pregătitul vopselei.

— Ce-mi plac pistruii tăi, Jenny! Dar te-ai gândit să încerci un fond de ten cu putere mare de acoperire? a zis ea, cercetându-mi chipul.

Politinsultă.

— obișnuiam să o fac, dar pistruii sunt la modă acum, am răspuns eu cu un zâmbet. Unele femei chiar își desenează pistrui falși.

Olivia a ridicat din umeri și s-a întors la telefon, uitându-se la pozele ei de pe Instagram, editate la greu.

— Dacă zici tu...

Deși îmi plăcea mult să văd cât se dezvoltase afacerea mea, câteodată mi se părea că era mai ușor la început. Pe atunci nu aveam de-a face cu clienți pretențioși. Deschiseseam Glow Beauty Bar în urmă cu cinci ani. Dintotdeauna îmi dorisem să fiu proprietara unui mic salon de înfrumusețare care să ofere toate tipurile de servicii, dar lucrurile nu au fost chiar așa de roz cum sperasem. La început nu aveam decât patru pereți scorojiți și un amalgam fără cap și coadă de echipamente și mobile vechi, iar clientela se reducea la bătrâne care nimereau la mine din întâmplare, intrând pur și simplu de pe stradă. M-am chinuit mult până când, într-o zi, cam în urmă cu trei ani, a apărut Olivia la mine în salon cu o urgență. Se pare că fosta ei coafeză se mutase în New York, așa că fusese să se vopsească la un alt salon, care o dăduse în bară urât de tot. Eu am salvat-o. Olivia le-a spus despre mine și prietenelor ei din lumea bună, iar salonul s-a transformat dintr-un coafor ieftin, aflat mereu în pragul falimentului, într-unul complex, care acoperă toate serviciile de înfrumusețare, frecventat de crema din Buckhead. Am adăugat două paturi de solar, două aparate de bronzat, o zonă pentru manichiură și pedichiură, o cameră pentru epilat, o zonă pentru machiaj, o sală de așteptare și un bar cu vin și șampanie. Într-un cuvânt, tot ce-și doreau ele. Acum trebuie să stai pe lista de așteptare doar ca să devii client și nu accept decât douăzeci și cinci de clienți full-time. Prin „full-time” vreau să spun că un client acceptă să facă cel puțin opt vizite pe lună. Dacă nu fac asta, sunt excluși din lista de clienți sau, în orice caz, sunt mutați pe cea de așteptare. Salonul meu e exclusivist și foarte scump.

— O să incluzi curând și servicii de tratament facial? a spus Olivia și s-a tras de obraz, dar pielea a rămas perfect întinsă.

Fața ei era mereu perfect întinsă, din cauza deselor injecții cu botox.

— Nu m-am gândit, am răspuns eu.

— Uite, vezi, tocmai de-aia ai nevoie de mine. Eu văd lucrurile în perspectivă. Ar trebui să angajezi un estetician. În curând, unii dintre clienții tăi o să aibă mare nevoie de tratamente de întinerire, ca Shannon, a adăugat Olivia și a încercat să ridice din sprânceană, dar, în loc de asta, ochii i s-au închis pe jumătate.

I-am zâmbit ușor și mi-am îndreptat din nou atenția spre părul ei. Olivia avea impresia că ea e proprietara salonului. Din păcate, fusese un important investitor privat, dar speram ca în trei ani să reușesc să-i cumpăr acțiunile. Era mult prea pretențioasă. Îi eram recunoscătoare că salvase salonul, dar, într-un fel, se folosise de el ca să urce pe scara socială. Salonul devenise locul de întâlnire al clientelor mele, a doua lor casă. Olivia și prietenele ei se purtau de parcă era sufrageria lor personală, organizând aici cluburi de lectură, seri cu un pahar de vin, șuete și întruniri de comitet.

Telefonul a vibrat și Olivia l-a luat din nou în mână, butonând cu fervoare. Am început să-i vopsesc rădăcinile, iar ochii îmi mai cădeau din când în când pe câte un mesaj. Când nu vorbeau cu mine, clientele mele dădeau telefoane sau scriau mesaje, temându-se mereu să nu rateze ultima bârfă. Mi-era greu să nu văd, să nu fac conexiuni, să nu-mi dau seama ce se întâmplă între femeile astea.

— Unde a fost plecat Dean? am întrebat eu.

Al doilea lucru care-mi plăcea la jobul meu era să vorbesc cu clientele. Îmi spuneau totul – uneori nu intenționat, dar tot acolo ajungeau. Speranțele, visurile, eșecurile, grijile, problemele, temerile... totul. Îmi plăcea mult să ajung să le cunosc. Îmi plăcea să mă simt ca și cum aș face și eu parte din viețile lor, chiar dacă nu era adevărat. Era ca și cum nici nu munceam propriu-zis, ci mai mult stăteam la taclale în fiecare zi. Mă pricepeam să pun întrebări și să le ascult. Nu-mi plăcea deloc să atrag atenția asupra mea, ceea ce era numai bine, pentru că lor le plăcea la nebunie să vorbească, mai ales despre ele însele.

— A, păi... drept să spun, nu știu, a zis ea. Uneori e ca un câine vagabond. Nici nu știu pe unde umblă, a adăugat ea râzând.

Olivia și Dean erau doi dintre cei mai influenți și mai puternici oameni din Buckhead, așa că pentru ei era vital să se îngrijească de imaginea lor publică. Deși o știam pe Olivia de trei ani, habar n-aveam cu ce se ocupă Dean și cred că nici ea nu știa. Atât timp cât o ținea în puf, nu cred că-i păsa. Se zvonea că era implicat în nu știu ce afacere dubioasă cu contrabandă, dar, dacă-l întrebai pe el, îți zicea că se ocupă de un lanț de aprovizionare.

— Apropo de câini vagabonzi, n-ai și tu unul în viața ta? m-a întreat ea zâmbind.

Mi-am văzut mai departe de treabă, acoperindu-i rădăcinile cu vopseaua groasă, cu miros de amoniac. Nu multora le plăcea mirosul ăsta, dar mie da. Mi se părea liniștitor.

— Nu, n-am. Salonul ăsta e viața mea.

Mi-am rotit privirea prin cameră, bucurându-mă de priveliște.

La cinci ani de la înființare, Glow e acum un loc curat și modern, cu parchet peste tot, spoturi reglabile și cele mai scumpe și mai noi echipamente. Zona de recepție e separată de restul salonului prin niște draperii de catifea neagră, lungi din tavan până-n podea. Numai clienții și angajații trec de cealaltă parte a draperiilor. Cei care nu sunt clienți vorbesc despre locul ăsta de parcă ar fi sala tronului din Buckingham Palace.

— Vai, draga mea, dar nu poți să faci dintr-o clădire centrul vieții tale, a zis Olivia chicotind. Și gândește-te că asta ți-o spun eu, care mi-aș vinde și sufletul pentru o geantă Birkin din piele de crocodil. A, stai, tu probabil nici nu știi ce-i aia. Cu atât mai bine pentru tine. Tu ai alte lucruri, mai simple, spre care să-ți îndrepti atenția.

Politinsultă.

I-am zâmbit căznit și am început să-i tund vârfurile. De-abia i le tusesem săptămâna trecută, așa că nici nu era nevoie, dar ea era cea cu cardul negru de la American Express. Telefonul i-a vibrat din nou, iar eu mi-am plecat privirea și am văzut că era un mesaj de la cineva salvat cu numele „Criza Vârstei de Mijloc a lui Bryce”.

— Scuze, Jenny. Am uitat cu totul că mă văd cu fetele la prânz azi. Cât mai durează? m-a întrebat Olivia, bătând nerăbdătoare din picior.

— Părul mai durează treizeci de minute, iar epilatul alte treizeci.

— Atunci o să trebuiască să renunț la epilat deocamdată. Trebuie să mă pun bine cu soțioara cea nouă, a zis ea cu sarcasm.

— Care soțioară?

— Crystal Madison, noua soție a lui Bryce. Dacă mă-ntrebi pe mine, e cu șapte capete deasupra lui Shannon, a comentat ea, zâmbind sardonice.

— Da, am auzit și eu că Bryce a părăsit-o pe Shannon pentru o femeie mai tânără. Tocmai ce s-au căsătorit, nu?

Bryce făcea parte din Congres, unde lucra într-o comisie de comerț. Zvonurile privind infidelitatea sa începuseră să prindă avânt cu două luni înainte să-și încheie campania pentru un nou mandat. De-abia a câștigat alegerile. Imediat după vot, a părăsit-o pe Shannon și a luat-o de nevastă pe Crystal, întorcând scandalul mediatic în favoarea sa și făcând să pară că era prins într-o căsnicie nefericită și că de-abia acum își găsisse dragostea adevărată. Bănuiam că aranjase totul în așa fel încât să aibă timp să-și repare imaginea până la următorul scrutin.

— Ai făcut cunoștință cu Crystal? a zis ea, aruncându-mi o privire în oglindă.

— Nu, n-am avut plăcerea, am spus eu, clătînând din cap.

— Probabil că nici n-o să ai ocazia, e cam de la coada vacii, a zis ea, nazalizând ușor.

Olivia mereu încerca să-și ascundă accentul târăgănat de Georgia sub o spoială neconvingătoare care amintea în același timp de felul în care se vorbea în Upper West Side și de stilul prezentatoarelor de știri din Midwest. Și totuși, din când în când, accentul de țărăncuță se întâmpla să iasă la suprafață, spre marea ei dezamăgire.

— Nu-i plac luxul și fastul din Buckhead? m-am interesat eu, periind vârfulurile Oliviei și verificând cât mai aveam de așteptat cu vopseaua.

Buckhead e un district bogat din nordul Atlantei. Cu un nume așa de bolovănos, nu pare prea îmbietor, dar, ca să vă faceți o idee, aici o casă costă în medie cu mult peste 800 000 de dolari. E cunoscut ca Beverly Hills-ul Estului.

— Deloc. Să nu mă înțelegi greșit. E frumoasă, leită Jessica Simpson. Dar nu cred c-o să-ți devină clientă. Prea naturală pentru gustul meu. Și mai e și tânără, are vreo douăzeci și cinci de ani, a zis Olivia, dându-și ochii peste cap.

Nu-i plăceau fetele tinere, pentru că ea nu mai era tânără. Nu avea să fie niciodată una dintre femeile acelea care îmbătrânesc cu grație. Avea să se opună cu înverșunare trecerii timpului.

— Mult mai tânără decât Bryce, am remarcat eu.

— Da, mult mai tânără. Probabil că asta a înfuriat-o cel mai tare pe Shannon. Știi tu, că a lăsat-o bărbatul pentru una mai tânără. Dar nu cu asta se ocupă Bryce, cu comerțul? a subliniat Olivia chicotind.

— Pun pariu că n-a fost ușor pentru ea. Cum se descurcă? am întrebat eu, făcându-i semn Oliviei spre o chiuveță.

S-a așezat și și-a lăsat capul pe spate, iar eu i-am clătit părul cu gesturi blânde.

— Nu știi și nici nu-mi pasă, a zis ea cu dispreț.

— Păi sunteți prietene, am spus eu, ridicând puțin vocea ca să acopăr zgomotul apei, dar și pentru că nu-mi venea să cred că Olivia nu vorbise cu Shannon după toate prin câte trecuse.

— Greșit: *am fost* prietene. Trebuie să mă distanțez de *ea*. Shannon se duce la fund în orașul ăsta. Bine, o să aibă pensie alimentară, dar Bryce e cel influent și puternic.

Am făcut ochii mari, încercând să mă reculeg după mărturisirea asta. Olivia și Shannon fuseseră apropiate și era un șoc pentru mine să aflu că nu mai erau pentru că pe Shannon o părăsise bărbatul. Mi-am dat seama imediat că e ceva necurat la mijloc. Dinamica grupului se schimbasese. Era ca atunci când vântul se oprește deodată și se înseni-nează cerul, chiar înainte să izbucnească furtuna.

Pe Shannon încă nu o văzusem luna aceea; mai avea puțin și urma să fie exclusă de pe lista clienților. Nu-i mai rămâneau decât șapte zile în care să-și facă cele opt tratamente obligatorii și avusesem de gând să închid ochii în cazul ei, dar era limpede că Olivia o voia dată afară. Mi-am zis să țin minte s-o sun pe Shannon în după-amiaza aceea ca să-i aduc aminte.

— Ce păcat! Îmi pare rău pentru ea.

— Să nu-ți fie! Shannon oricum nu era prea drăguță. Cu mine se purta mizerabil și de-abia am convins-o să-ți devină clientă. I se părea că locul ăsta e sub nivelul ei..., a spus Olivia, strâmbând din nas.

M-am încruntat ușor pe când îi tamponam părul cu un prosop.

— Să nu pui la suflet. Așa e Shannon, o nesimțită, a adăugat Olivia, dând din mână cu dispreț.

— Nu pun la suflet. A trecut prin multe, am răspuns eu, conducând-o pe Olivia înapoi în zona de coafor.

— Oricum, s-a zis cu ea și n-o să dea bine pentru afacere s-o ai de clientă. Nu face decât să illustreze cât de mult poate să decadă cineva. E trist, dacă stai să te gândești.

Olivia și-a scos telefonul și a început să se uite prin miile de selfie-uri, în timp ce-i uscam părul cu föhnul.

Le eram loială tuturor clientelor mele, chiar și celor mai rele. Nu mă deranja niciodată să le ascult povestindu-mi cu cine se mai certaseră. Știam că oamenii au nevoie să-și verse oful și că nu se înțelegeau întotdeauna bine unii cu alții, dar nu voiam să fiu atrasă de partea cuiva anume. De ascultat, ascultam, dar refuzam să particip în vreun fel. De altfel, așa e în conflicte: nu ți se cere neapărat să participi.

Olivia a scris un mesaj către un grup numit Buckhead Women's Foundation. Citeam cuvintele în timp ce degetele ei scheletice atingeau scurt tastele. Lucrurile aveau să ia în curând o întorsătură urâtă.

S-a auzit clopoțelul de la intrare chiar când terminam de înfocat cu degetele părul Oliviei. Îi stătea perfect. Volumul și strălucirea o făceau să arate ca luată dintr-o reclamă la șampon.

— Pofțiți, a zis de la recepție Mary, recepționera salonului.

Olivia s-a ridicat și s-a mai admirat o dată în oglindă, țuguindu-și buzele și asigurându-se că fiecare șuviță e la locul ei.

De după draperii a apărut Karen Richardson. Părul ei roșcat, tuns într-un bob până la umeri, amintea de strălucirea mocnită a cărbunilor proaspăt aprinși cu care se fac focurile de tabără. Era o clientă fidelă, o avocată specializată în litigii imobiliare cu proprietăți de lux, precum și bună prietenă cu Olivia – mă rog, atât cât se poate să fii prieten cu cineva în Buckhead. Era subțirică, avea o talie de viespe și niciun strop de grăsime. Cu obrajii ei supti, maxilarul lat

și zâmbetul larg, arăta mai mult ca un fotomodel decât ca o mamă sau un agent imobiliar.

Karen și-a îndreptat atenția spre Olivia.

— Ai convocat cumva o ședință urgentă de comitet?

Olivia s-a întors spre Karen, dându-și părul peste umăr cu un gest teatral.

— Da. Nu-ți face griji, n-o să dureze mult.

— De ce o ții la cafenea, și nu aici?

— M-am gândit că e mai la îndemână, dacă tot luăm prânzul după aia cu criza vieții de mijloc a lui Bryce, a răspuns Olivia cu un zâmbet larg.

Karen a oftat și a ezitat o clipă, de parcă ar fi încercat să ghicească intențiile Oliviei.

— Despre ce e ședința? a întrebat ea cu o mână în sold.

— O să afli la fața locului.

Olivia s-a întors spre mine.

— Mulțumesc mult, Jenny. Ești cea mai tare!

M-a pupat pe ambii obraji, de-abia atingându-mă, și-a luat geanta de pe podea, mi-a dat un bacșiș de o sută de dolari și a ieșit din salon radioasă – specialitatea mea.

— Câteodată chiar întrece măsura, a comentat Karen, clătinând din cap și uitându-se după Olivia.

— Dar nu întotdeauna, am spus eu zâmbind.

Și păstrarea armoniei făcea parte din jobul meu și părea să fie una dintre cele mai importante responsabilități ale mele dacă voiam să-mi dezvolt afacerea.

— Începem? am zis eu, pofind-o cu un gest în partea din spate a salonului.

Am pornit împreună spre solar.

Karen s-a dezbrăcat foarte repede. Nu exista nicio stânjeneală între noi, fiindcă o mai bronzasem de o sută de

ori până atunci și devenise o rutină. Îi cunoșteam corpul mai bine decât pe al meu. Îi știam fiecare pistrui. Fiecare cicatrice.

— Te așteaptă o zi importantă. Ședință de urgență și prânzul cu fetele.

— Doamne, nu-mi aminti, a zis Karen, pufnind exasperată.

Am zâmbit larg.

La fel a făcut și ea în timp ce-i dădeam cu spray pe pielea albă ca laptele, ca să creez un bronz discret.

— Nu știi ce pune Olivia la cale, dar sunt sigură că n-are cum să fie de bine. Ai auzit de Crystal, nu?

Am încuviințat din cap.

— Încă n-am făcut cunoștință. Dar simt c-o trădez pe Shannon fiind drăguță cu ea.

— Ai vorbit cu Shannon?

— Da, dar nu despre Crystal. Shannon e într-o stare groaznică, așa că nici nu i-am mai spus c-o să iau prânzul cu ea și Olivia.

Karen s-a întors pe o parte exact când am terminat de dat cu spray pe cea din față.

— Poate ar trebui. Să vorbești cu Shannon, zic.

— Ar trebui, dar, dacă o deranjează, nu prea am ce face.

Karen s-a întors din nou și am început s-o dau cu spray pe spate.

— Am o afacere de condus și o fac în mod profesionist. Înțelegi?

Am încuviințat din cap, pentru că înțelegeam chiar mai bine decât oricine. Karen nu era ca nevestele celelalte. Avea un băiețel și nu depindea financiar de soțul ei. Asta cu toate că el, fiind chirurg plastician, câștiga o căruță de bani. Dar Karen construisese de la zero un adevărat imperiu

imobiliar și ajunsese să aibă atât de mult succes, încât își formase ditamai echipa care făcea toată munca, iar ea nu mai trebuia să intervină decât spre sfârșit, ca să parafeze înțelegerile.

— De altfel, e evident că trebuie s-o primim pe Crystal în grupul nostru, din moment ce-i căsătorită cu Bryce, iar în orașul ăsta nu contează decât pe cine cunoști, cum te îmbraci, cum arăți, câți bani și câtă putere ai, a adăugat Karen oftând.

— Stai liniștită, nu-i nevoie să-mi amintești, am zis eu râzând.

— Ei, hai, a spus ea, bătându-mă pe umăr. Tu ești cea mai cea în orașul ăsta.

— Numai că nu știe nimeni, i-am întors-o eu, zâmbind pieziș și întinzându-i un prosop.

— O să știe, draga mea.